

לשון חסרון וחטא, וגם כי חטאת בחי' תשובה הוא לפי שעה, ועולת תמיד צ"ל בתמידות בחי' צדיקים.

קיצור. ולכן החטאת רובם משעירי עזים, כי עיזי מסגי ברישא מפני שברישא חשוכא, אמרי צדיקים האמרת, עיזי בעת"ש, יתרון האור מתוך החשך, משלג אלבין לובן העליון, יגמה"ר, מנקה הוא לשבים, שני גדיי עזים טובים לאחר הברירה, ריח בוגדיו, שובה עד שהוי' יהי' בבחי' אלקיך, ועכ"ז תשובה לפי שעה, ואימרי מעלת הצדיקים היא תמיד כו'.

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' שלום דובער ע"ה

בהרה"ח הרה"ת ר' אפרים ע"ה

וואָלף

ממנהלי מוסדות חב"ד בארצנו הקדושה תובב"א

מסור ונתון בלב ונפש לכ"ק אדמו"ר זי"ע

עוסק בצ"צ באמונה ואוהב את הבריות

נקטף במיטב שנותיו בצאת שבת קודש פי בראשית

לסדר „ואיננו כי לקח אותנו אלקים“

אור ללי תשרי, אי דרי"ח מרחשון, ה'תשס"א

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי משפחתו שליט"א

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

היכל ששי
קובץ שלשלת האור
שער עשרים ואחד

מאמר

ובראשי חדשיכם

תרל"ט

מאת

כ"ק אדמו"ר

אור עולם נזר ישראל ותפארתו כקש"ת

מוהר"ר שמואל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש

יוצא לאור בפעם הראשונה מכת"ק

על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וארבע לבריאה

מאה ושתים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע ונ"ד שנה לנשיאותו

ויצה"ר קרי' חטאת בחי' חטא ועון, אך ע"י קרבן חטאת שהוא בחי' תשו' עילאה מעומקא דלבא אתהפכא מחשוכא דעזי ושעיר לנהורא. והנה יתרון האור הוא מן החשך דוקא כשהחשך עצמו דשעיר נהפך לאור ע"י בע"ת בחילא יתיר, והוא בחי' יתרון האור יותר מאור הנמשך ע"י הכבשים בחי' צדיקים הנ"ל, וזהו חטאת מל' תחטאני באזוב ואתהר כמו לפני הוי' תטהרו דיוה"כ, תטהרו בגימ' כתר שהוא למעלה מבחי' אור הוי' דתומ"צ דאימרי שהוא לבושי' כתלג חיור ושער רישי' כעמר נקי שהוא בחי' צמר כבשים כנ"ל, אבל ע"י התשובה דתחטאני באזוב ואתהר, משלג אלבין למעלה מלבושי' דתלג חיור דתומ"מ אלא הוא בחי' לובן העליון דלבנון ד"ג מדה"ר וכמ"ש בסש"ב בשער התשובה פ"ח, שכדי למלאות הפגמים צריך שיומשך מבחי' קש"י בחי' יגמה"ר שלמעלה מעלה מש' הוי' והיינו ממזל ונקה מנקה הוא לשבים יעו"ש.

וְזֵעַ שהלבישה רבקה ליעקב את שני עורות גדיי העזים על ידיו ועל חלקת צואריו והיו ידיו שעירות כדי עשו אחיו ואמר יצחק ראה ריח בני כריח שדה כו', ופירש"י והלא אין לך ריח רע יותר משטף העזים אלא מלמד שנכנס עמו ריח ג"ע. והענין הוא דהנה ע"י יעקב נתבררו בחי' גדיי עזים וכמ"ש במדרש דשני גדיי העזים היו כנגד שני שעירים דיוהכ"פ, ולכן נק' שני גדיי עזים טובים כי לאחר הביורור המה יותר נעלים כי יתרון האור מהחשך דוקא, ולכן כתיב וירח את ריח בגדיו ויברכהו. והענין הוא דהנה ארז"ל א"ת בגדיו אלא ריח בוגדיו, והיינו כי ריח בגדיו הוא בחי' ריח דתומ"צ בחי' לבושי' דתומ"צ שע"י צדיקים ובוגדיו הוא בחי' ריח דבע"ת דמשכין ל' לקוב"ה בחילא יתיר ע"י אתכפי' ואתהפכא מחשוכא לנהורא ויתרון אור מתוך החשך כנ"ל דעזי מסגי ברישא, ברישא חשוכא והדר נהורא, והיינו כשיעקב לבש בגדי עשו גם עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צואריו הבריר אותם והי' כמו בחי' בע"ת שהוא בחי' ריח בוגדיו. וזהו שנאמר בחטאת ר"ח חטאת להוי' כנ"ל שחטאת לשון חסרון הלבנה מיעוט הירח ואמר הקב"ה שעיר זה יהי' עלי כפרה על שמיעטתי את הירח, ופי' עלי כמו ותתפלל חנה על הוי' שכדי למלאות חסרון הלבנה שהו"ע ב' שמות הוי' אלקים כנ"ל צ"ל הגילוי וההמשכה מלמעלה משם הוי' כמ"ש ביוהכ"פ לפני הוי' תטהרו והוא ענין התשובה שכתוב בה ג"כ שובה ישראל עד הוי' אלקיך דהיינו עד שבחי' הוי' יהי' במדרגת אלקים וממילא ההמשכה מלמעלה משם הוי', והוא שכדי למלאות הפגם צריך להמשיך ממקום גבוה יותר מבחי' על הוי' כנ"ל. אך עכשיו צ"ל בחי' עולת תמיד, דאימרי יאה, כי חטאת

גדיי עזים: ראה גם תו"ח תולדות קנג, ב. סה"מ תרכ"ט שם ר"ע קכ. אוה"ת פינחס שם ס"ע אקפ. וא' הקב"ה שעיר זה יהי' עלי כפרה: ראה גם סה"מ תרכ"ט שם ס"ע קט. תרל"ב ח"א ע' סה. תרל"ג ח"א ע' רנה. ח"ב ע' תסז.

בסש"ב בשער התשובה פ"ח: הכוונה לאגרת התשובה פ"ח (צח, א). וראה בהערות כ"ק אדמו"ר זי"ע לס' התניא שנדפסו בהוספות לס' התניא אודות שם הספר וחלקיו. ח"ע שהלבישה רבקה ליעקב את שני עורות

פתח דבר

לקראת ש"פ נח בדר"ח חשון הבעל"ט, הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה „ובראשי חדשיכם" והמאמר שלאחריו, מאת כ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע משנת תרל"ט.

המאמר נדפס כאן בפעם הראשונה מבוך כתי"ק, והוא תדפיס מ"ספר המאמרים תרל"ט" חלק ב' שנמצא בדפוס.

*

לתועלת הלומדים ומעיינים הוספנו בשולי הגליון ציונים ומראי מקומות – נערכו ע"י הרה"ת ר' אלי' שי' מטוסוב והרה"ת ר' יהונתן דוד שי' (בהרב"צ ע"ה) רייניץ.

מערכת „אוצר החפידים"

ל' תשרי אדר"ח מרחשון ה'תשס"ה
מאה ושתיים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע ונ"ד שנה לנשיאותו
ברוקלין, נ. י.

MAAMMAR

U'EROSHEI CHODSHEICHEM —5639

Copyright © 2004 by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
Tel. (718) 774-4000 / Fax 774-2718

Order Department:
291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / Fax 778-4148
www.kehotonline.com

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch, Inc.

All rights reserved.

Manufactured in the United States of America

בס"ד.

ובראשי חדשיכם תקריבו עולה כו' כבשים בני שנה כו', ושעיר עזים אחד לחטאת לה, וארוז"ל (חולין פא"ט ד"ס ע"ב) מה נשתנה שעיר ר"ח שנאמר לחטאת לה, משא"כ בשאר החטאות שאינו נאמר לה כ"א לחטאת סתם, אמר הקב"ה שעיר זה יהי עלי כפרה על שמיעתי את הירח, וצ"ל מהו שייך למעלה לשון וענין חטא עד שאומר שעיר זה יהי עלי כפרה. הנה בקרבנות הי' שני בחי' עולות וחטאות, והנה בד"כ העולות היו מכבשים כמו תמידין שהיו עולות וכמ"ש עולת תמיד כו' היו מכבשים וכמ"ש את הכבש אחד תעשה בבקר כו' וכן בשבת הקריבו ב' כבשים והיו ג"כ עולות, וקרבת חטאת הי' ע"פ רוב מעזים כמ"ש ושעירי עזים לחטאת רק שחטאת כהן המשוח הי' פר וכן פר יוהכ"פ, וחטאת יחיד לפעמים הי' כבשה אחת כו'.

ולהבין כ"ז נקדים תחלה ענין הקרבן, הנה כתיב את קרבני לחמי לאשי שהקרבנות שמקריבים חלב ודם ע"ג המזבח נק' בחי' לחם למעלה, לבחי' האישים עליונים, שהם השרפים שנק' אש ע"ש הרשפי אש, ונק' שרפים ע"ש שנתוקדו כבר ע"י הרשפי אש כו', וכמו"כ הם נק' אישים ג"כ ע"ש זה כו'. וע' מזה בד"ה אם כסף תלוה את עמי, וזהו שארוז"ל רעייתי פרנסתי ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים, ולכאורה אינו מובן איך שייך לומר שע"י הקרבנות יהי' בחי' לחם למעלה, וגם מה צריכים ללחם הלא משה כשהי' בהר ארבעים יום כתי' ב"י לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי, כי אזלת לקרתא עבדית כנמוסיה (מד"ר תשא פמ"ז), וכ"ש המלאכים אישים עליונים, וכ"ש שאינו מובן ענין רעייתי פרנסתי ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים.

ויובן בהקדם שורש ומקור בחי' הצומח, דהנה ארוז"ל אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה המכה בו ואומר גדל, שכל עשב פרטי יש לו שרש ומקור

ולהבין כ"ז .. הנה כתיב את קרבני לחמי .. בחי' לחם למעלה: ראה לקו"ת פינחס עו, א. סידור עם דא"ח לו, א. אוה"ת פינחס ע' איעב ואילך. וראה לקו"ש ח"ב ע' 18 [ונהמ"מ שם]. וע' מזה בד"ה אם כסף תלוה את עמי: סה"מ תרכ"ז ע' קלה. תרכ"ז ע' סט ואילך. ושי"נ. ויובן בהקדם שורש ומקור בחי' הצומח .. שני בחי' מלאכים: בהבא לקמן (עד פיסקא: "וכמו שהוא בצומח") ראה אוה"ת בראשית לג, סע"ב ואילך. וראה גם תו"א וישב כו, סע"ג. לקו"ת אמור לו, א. פינחס עט, סע"ב ואילך. האזינו עו, ד. סידור עם דא"ח סב, ב. פט, ד. רכו, ד. אוה"ת נח (כרך ג)

ובראשי חדשיכם: תוכן המאמר נמצא ג"כ בסה"מ תרכ"ט ע' קה ואילך [ד"ה שה תמים], ובכ"מ הלשון זהה לכאן. וכאן המאמר הוא עם הסופות. וראה גם תוכן המאמר בתוס' ביאור בד"ה ובראשי חדשיכם, איהו גבור – תרצ"ה. ד"ה ע"כ יאמרו המושלים, איהו גבור – תרצ"ו [סה"מ תרצ"ו ע' 116 ואילך]. ד"ה החודש הזה – תשכ"ט. וראה בארוכה ד"ה וזאת תורת זבח השלמים, בסה"מ תרכ"ט ע' קכט. תוכן המאמר נמצא ג"כ בס' הנחות ממאמרי כ"ק אדמו"ר ה"צ צ מס' 466 קעב, א. המאמר נמצא ג"כ לקמן בהנחת כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע.

אלקינו בבחי' דיבור דשם אלקים, והיינו שההמשכה הוא רק משם הוי' כו' כנ"ל, אבל כשבא לכלל מיעוט וחטא וחסרון הירח והיינו שפגמו בשם הוי' צריך להמשיך מלמעלה משם הוי' כדי לתקן כל הפגמי', וזהו קרבן חטאת והי' בה ארבע מתנות על ארבע קרנות כנגד ד' אותיות שם הוי', דהיינו ההמשכה הוא מלמעלה משם הוי' בבחי' ד' אותיות שם הוי' כו', ומתחלה הי' בא לקרן דרומית מזרחית שהוא בחי' מקור זריחת השמש כמו ממזרח שמש כו', והוא מבחי' קוצו של יו"ד של שם הוי' והוא בחי' והחכמה מאין תמצא שהוא בחי' כתר וכמו ביוהכ"פ לפני הוי' תהרו, ובבחי' זה חטאת גבוה מעולת תמיד צדיקים וכמעלת הבע"ת על הצדיקים שבמקום שבע"ת כו'.

קיצור. ביאור הענין יובן מענין החילופים ותמורות שנת' בסש"ב ח"ב, שנת' שם המשל מאור הלבנה נגד אור השמש וקודם הקטרוג היו ע"ד שמש ומגן שע"י המגן דשם אלקים האיר שם הוי', אך ע"י הקטרוג זהו כענין אור הלבנה שבאמת הוא ג"כ מהשמש ועכ"ז אינו בערך כלל, אחד, ועד, פני משה כפני חמה שמש הוי', ולכן אנשי יריחו היו כורכים כו' שרצו שהאבה יהי' מהתבוננות יחו"ע דאחד, רק שאין הלכה כמותם שלא כל הרוצה ליטול את השם יטול, יריחו עיר התמרים צדיק כתמר יחוד ה' אלקים, וזהו חטאת חסרון, ובעבודה זרע אדם העולה ע"י הדעת שמחבר חו"ג, משא"כ זרע בהמה יכול להיות היסח הדעת שע"י יכול לבוא לידי חטא בשוגג, משא"כ האבות הן המרכבה איך ישכח כו', ומ"מ מקום שבעת"ש עומדים כו' וזהו מעלת החטאת ל' נקיון על העולה, שבעולה המתנות הם שתיים שהן ארבע מזרחית צפונית י"ה, מערבית דרומית ו"ה, אבל החטאת ד' מתנות, ובא לו לקרן קושי", להמשיך מלמעלה מש' הוי' בש' הוי' ולכן מקום שבעת"ש עומדים צ"ג אינם יכולים לעמוד כו'.

(ואו) **ובזה** יובן מה שעולת תמיד הי' מכבשים דוקא והחטאת הי' משעירים, כי הנה ארוז"ל מ"ט עזי מסגי ברישא והדר אימרי כברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא, נמצא שאימרי נק' נהורא והיינו לפי שאימרי הוא בחי' צדיקים ונק' אימרי ע"ש מ"ש את ה' האמרת היום כו' וה' האמירך היום כו' שהוא בחי' שבח וחשיבות וכמו שארוז"ל ע"ז בגמ' ובמדרש אתם עשיתם אותי חטיבה אחת בעולם שמע ישראל הוי' אלקינו הוי' אחד אף אני עשיתי אתכם חטיבה אחת בעולם ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ, וכ"ז הוא בחי' אימרי בחי' צדיקים כו', ועזי הוא בחי' שעירים נק' חשך ברישא חשוכא, בחי' והי' במחשך מעשיהם זו מעשה הרשעים,

תרכ"ט שם ס"ע קח ואילך. וס"ע ככ ואילך. את ה' האמרת .. אתם עשיתם אותי חטיבה אחת: ראה בכ"ז בארוכה לקמן ד"ה את ה' האמרת [ונהנסמן שם].

ומתחלה הי' בא לקרן דרומית מזרחית שהוא בחי' מקור זריחת השמש: ראה גם אוה"ת בלק ע' תתקפ. (ואו) ובוה יובן מה שעולת תמיד הי' מכבשים דוקא .. מ"ט עזי מסגי ברישא: ראה בכ"ז גם סה"מ

למעלה השופע בו חיות להחיותו ולהצמיחו, וכנודע ממ"ש בזהר בראשית ד"ח ע"פ מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם שחציר ועשב הם שני בחי' מלאכים שיש מלאכים שהם עומדים משי"ב ואומרים שירה וכמו מיכאל וגבריאל שמחנה מיכאל באהבה משי"ב, ומחנה גבריאל ביראה ג"כ משי"ב הם חיים וקיימים באהוי"ר, והם הנק' בשם עשב, ויש מלאכים שנק' בשם חציר, והיינו שכמו החציר קוצרים אותה ומצמחת עוד הפעם, כמו"כ מלאכים אלו נבראים בכ"י ואומרים שירה ונכללים בבחי' הביטול, וחוזרים ונבראים מלאכים ואומרים ג"כ שירה ונכללים בבחי' הביטול וכמ"ש חדשים לבקרים, וה"ז כמשל החציר שצומח במהירות ונקצר וחוזר וצומח. וזהו שאנו אומרים בכרכת יוצר אור, יוצר משרתים ואשר משרתיו, יוצר משרתים הם המלאכים שנבראים בכ"י ואומרים שירה ונכללים בבחי' הביטול כנ"ל, ואשר משרתיו הם המלאכים שנק' בשם עשב שעומדים ברום עולם משי"ב, ואומרים שירה באהוי"ר.

וזהו ועשב לעבודת האדם שהם מלאכים שמעלים תפלות ישראל, וכמ"ש בזהר הנ"ל שעשב הם המלאכים שנק' אופנים חיות וקרובים, ופי' המק"מ בשם האריז"ל אופנים בעשי' חיות ביצי' וקרובים בבריאה, כי מט"ט וסנד"ל הם זוי"ג דבריאה עכ"ל. ונודע ממארז"ל שמט"ט (סנדל) קושר כתרים לקונו מתפלותיהם של ישראל, וזהו ועשב לעבודת האדם שהם מעלים התפלות וכמ"ש בת"א בד"ה מזוזה מימין שבכדי להיות כתרים לקונו מתפלותיהם של ישראל שהם גשמי' זהו ע"י המלאכים שמזככי' האותיות כי הדבור שלהם הוא בערך דקות המחשבה שלנו וגבוה מעל גבוה עד משכן מלאך מט"ט (או סנדל) שקושר כתרים לקונו מתפלותיהם של ישראל, כי כשעוברים על ידם מזדככים האותיות, וכמ"ש בזהר דגפיף להון ומנשק להון ועי"ז מזדככי' האותיות מגשמיותם להיות יכול להיות מהם כתרים לקונו כו' היינו בחי' יהי רצון שיומשך רצון חדש לרפאות החולה ולברך השנים להיות בחי' ברכה בתוס' וריבוי וכמ"ש ביצחק וזרע יצחק כו' וימצא מאה שערים שזהו יותר מכמו שצומח ע"פ דרכי הטבע שנמשך מבחי' הצמצומים דשם אלקים, כמ"ש מזה בד"ה זאת חקת התורה (ך"ט), ועי"ז נאמר ויברכהו הוי' שזהו הנק' ברכה להיות בבחי' תוס' וריבוי כו' וידוע שתוספתו של הקב"ה מרובה על העיקר כו', ובחי' ברכה

תרמת, ב ואילך. ביאורו"ז להצ"צ (כרך ב) ע' תרו. סה"מ תרס"א ע' רו ואילך.

שמחנה מיכאל באהבה .. ומחנה גבריאל ביראה: ראה לקו"ת במדבר יא, ב. ובכ"מ.

ונודע ממארז"ל שמט"ט (סנד"ל) קושר כתרים לקונו: ראה הערת כ"ק אדמו"ר זי"ע בסה"מ תשי"ח ע' 202.

וכמ"ש בת"א בד"ה מזוזה מימין: תו"א מב, ב. וראה גם אוה"ת תזריע (כרך ב) ס"ע תקד"ה.

סה"מ תרל"ה ח"א ע' רו ואילך.

כי הדבור שלהם הוא כערך דקות המחשבה שלנו: ראה לקו"ת הוספות לס' ויקרא נג, ריש ע"ב. סידור עם דא"ח רעו, א. ובכ"מ.

היינו בחי' יהי רצון: בסה"מ תרצ"ז שם ע' 123 נוסף: דהנה כתר הוא בחי' רצון.

כמ"ש מזה בד"ה זאת חוקת התורה (ך"ט):

סה"מ תרכ"ט ע' צג ואילך.

והוא מחמת חסרון הלבנה למעלה עי"ז בהשתלשלות למטה ע"י ריבוי צמצומים נעשה יצה"ר חטאת לשון חטא.

ולהבין זה בעבודת האדם למטה באדם ב' בחי' הנ"ל, הנה כתיב וזרעתי את בני' זרע אדם וזרע בהמה, זרע אדם הוא רוח האדם העולה למעלה ע"י הדעת בק"ש שהוא לשון התחברות, וזהו וידעת כו' כי הוי' הוא אלקים אין עוד מלבדו כו', וזהו כמו בחי' עולת תמיד דצדיקים, כי הדעת מחבר ראי' ושמיעה כי אינו דומה שמיעה לראי', פי' כי שמיעה הוא ההתבוננות אבל אינו נוגע אל עצמותו בפנימיותו כי שמיעה מרחוק משא"כ ראי' הוא בחי' ראי' המהות אך ע"י העמקת הדעת בבחי' שמיעה בחי' ההתבוננות אזי יהי' כאלו רואה ממש וכמו רואין את הנשמע שהדעת מחבר ב' בחי' ראי' ושמיעה כי דעת מזווג או"א, וכמ"ש והוי' עליהם יראה גילוי הוי' דחכמה בדבור דשם אלקים וכולא חד, אך זרע בהמה שאין להם דעת כ"א רק שמיעה מרחוק הוי' נראה לי, יוכל להיות מזה חטאת ל' חסרון והוא בחי' היסח הדעת לכן יוכל להיות בחי' חטא, ואף כי אין זה רק בחי' שוגג כי קרבן חטאת לא הי' בא כ"א על השוגג, אך גם בחי' שוגג אינו יכול להיות בבחי' זרע אדם שהם מקושרים תמיד לאלקות כמו האבות הן המרכבה ואיך ישכח על אלקות לעשות חטא ואין זה שייך כ"א על נשמות דזרע בהמה שאין להם דעת והתקשרות כ"כ לכן יכול להיות בחי' חטא בשוגג מחמת שכחה והיסח הדעת. וזהו משארז"ל מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה, כי מחמת קוצר הדעת הוא מרובים צרכי עמך, והיינו כי מחמת קוצר וחסרון הדעת לאלקות נק' זרע בהמה ורוח הבהמה יורדת למטה בריבוי רצונות זרות מפנימיות הלב היפך דועמך לא חפצתי הנ"ל, ומזה יכול לבוא לבחי' חטאת חטא וחסרון דיצה"ר כו'. אך יש עוד פי' חטאת ל' טהרה ונקיון וקאי על בחי' קרבן חטאת בחי' תחטאני באזוב ואתה, והוא ע"י בחי' התשובה שהוא בחילא יתיר, כי ע"י וחטאתי נגדי תמיד מזה בא לידי לב נשבר ונדכה אלקים לא תבוה ועי"ז ממלא החסרון דחטאת גם למעלה. והנה ארז"ל במקום שבע"ת עומדין צדיקים גמורים א"י לעמוד וזהו שבאמת שיש מעלה בחטאת לגבי עולה, ואף שהעולה היתה כולה כליל (זהו רק בענין הקרבת החלב), אך יש מעלה בחטאת שאינה בעולה והוא כי במתן דמים החטאת למעלה יותר מעולה כי העולה הי' טעון שתי מתנות שהם ארבע והיינו במזרחית צפונית ומערבית דרומית שהוא בחי' חיבור י"ה וחיבור ו"ה, מזרחית צפונית חיבור י"ה ומערבית דרומית חיבור ו"ה, כי מזרח יו"ד בחי' חכמה וצפון בחי' ה' ראשונה בחי' בינה, ומערבית דרומית בחי' חיבור ו"ה כי דרום בחי' וא"ו ומערב הוא בחי' ה' אחרונה של שם הוי' והוא בחי' גדול הוי' דחכמה בעיר

ולהבין זה בעבודת האדם למטה: הבא להלן ראה גם אוה"ת פינחס שם אקעד ואילך.

והוא משארז"ל מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה: ברכות כט, ב. וראה גם תו"א וישלח כו, ג. אוה"ת פינחס שם ע' אקעה. המשך מים רבים

תרל"ו בתחילתו. ובכ"מ.

כי העולה הי' טעון שתי מתנות שהם ארבע .. חיבור י"ה וחיבור ו"ה: ראה גם אוה"ת ויצא קפט, ב. ויקרא (כרך ב) ע' תכט ואילך. דרושים לר"ה ע' אישכד. סה"מ תרכ"ט שם ע' קכ.

זו נמשך מבחי' שם הוי' שלמעלה מבחי' ש' אלקים כמ"ש מזה ג"כ בד"ה זאת חקת הנ"ל יעו"ש, וכדי שיומשך הברכה זהו ע"י העלאת המלאכים שמעלים התפלה שלנו שאנו מתפללים ומבקשים בברכת ברכך עלינו כו' ותן ברכה, וברך שנתנינו כו', וע"י העלאת זו נמשך הברכה, ולכן נאמר ועשב לעבודת האדם.

ועל בחי' דשא ועשב אלו ארז"ל אין לך עשב מלמטה שאין לו מזל מלמעלה המכה בו ואומר לו גדל, דאם היות שלמעלה בחי' דשא ועשב הם בחי' ומדרגות גבוהות עכ"ז ברבבות מדרגות השתלשלות נעשו למטה חיות צומח של הדשא והעשב הגשמי להיות בחי' נפש הצומחת של בחי' הדשאים ועשבים אלו הגשמי' (שגופם הגשמי נעשה בדרך בריאה יש מאין מבחי' אוא"ס הסוכ"ע כמ"ש במ"א בד"ה ביום השמע"צ שלא נדפס), ובוזה יובן מארז"ל נשאו דשאים ק"ו בעצמם שלכאורה איך שייך בהם ענין הדבור כו' אלא שקאי על שרשן בבחי' המלאכים שנק' דשא כו' ועכ"ז הם מקור לנפש הצומח לבד מפני שהעיקר בהם הוא הצמיחה מקטנות לגדלות כמ"ש מזה במ"א.

והנה כמו שהוא בצומח כמו"כ הוא בדומם וחי ומדבר, דהנה ארז"ל שלשה שותפים באדם אב מזריע לובן כו' ואם אודם כו' והקב"ה נתן בו נשמה כמ"ש כי חלק הוי' עמו, שיש בכא"א חלק הוי' ממש, ונמצא שכמו חיות הדשא והעשב הוא מבחי' המזל השופע לו שהם בחי' המלאכים שנק' בשם דשא ועשב, כמו"כ חלק הוי' עמו שיש בנש"י בכא"א חלק מבחי' שם הוי' כו', וכמו"כ בבע"ח הנה גם הבהמה יש לה נפש רק שנפשה נשתלשלה מבחי' פני שור שבמרכבה, וכנודע שד' חיות המרכבה הם שרשי כל הבע"ח שהאר"י הוא מקור וחיות לכל החיות ופני שור הוא מקור וחיות לכל הבהמה ופני נשר מקור חיות כל העופות, והאדם הוא מפני אדם שבמרכבה או בחי' האדם העליון שעל הכסא כמ"ש מזה במ"א, ולהיות כי נפש הבהמה היא מבחי' פני שור שבמרכבה לכן ע"י שמקריבין הבהמה ע"ג המזבח והיתה נכללת באש שלמעלה הי' עולה נפשה לשורשה ומקורה

דעוה"ז הגשמי' שמקבלים מצרופים היותר אחרונים לכן הם בהעלם והסתר אלקות לגמרי. ואיתא שם בס"ב המשל ע"ז מאור הירח המאיר בלילה שזהו מה שקבלה הירח מהשמש, שאינו בערך ודוגמא לאור השמש המאיר ביום, והיינו כי מפני שהירח אין לה אור בעצם רק מה שמקבלת ההארה מאור השמש, והנה אף שהיא מקבלת האור מהשמש אין ערוך אור המאיר מהירח לגבי אור השמש עצמו עד שאינו נק' כ"א אור דאור הארה דהארה שמתמעט האור, כך ע"י ריבוי החילופים ותמורת האותיות דעש"מ נתמעט ונתצמצם האור שמבחי' דבר הוי' ואינו מאיר בגילוי. כמו"כ יובן למעלה דקודם הקטרוג של הירח היו הב' שמות הוי' אלקים שני המאורות הגדולים כמ"ש כי שמש ומגן הוי' אלקים שהי' גילוי אור הוי' ממש ע"י שם אלקים כמו שהשמש מאיר ע"י המגן ונתק, וזהו וידעת היום כו' כי הוי' הוא האלקים כולא חד בלא פרודא, וגדול הוי' בעיר אלקינו, אך אחר הקטרוג אמר לה לכי ומעטי א"ע זהו כמו המשל משמש וירח המבואר לעיל הגם שהירח מקבל מהשמש האור אך האור דירח נתמעט לכן אין הגילוי דשמש הוי' מאיר בגילוי בדבור שהוא בחי' שם אלקים, והוא בחי' חסרון הלבנה וכמו חילופים ותמורות הנ"ל. וזהו ועד בחילופי אתון אחד, פי' כי אחד הוא בחי' גילוי דיחוע בחי' זה הדבר דהיינו כמו הדבור שמאיר בגילוי, אבל ועד הוא בחילופי אתון שהוא בחי' יחוט' שאין האור בגילוי כ"כ כמו בחילופים ותמורות כנ"ל. ועד"ז ארז"ל פני משה כפני חמה גילוי שמש הוי' בבחי' זה דיחוע, ופני יהושע כפני לבנה שהוא אור הירח כמו שהוא אחר מיעוטה, לכן זקנים שבאותו דור אמרו אי לאותה בושה ואוי לאותה כלימה, והיינו נגד גילוי שהי' בימי משה שהי' פני חמה דגילוי שמש הוי' (לכן משה לא אמר בשכמל"ו בתורה).

והנה אנשי יריחו היו כורכין את שמע ויש פי' אחד שלא אמרו בשכמל"ו שרצו שיהי' נמשך אצלם הביטול דואהבת מבחי' אחד יחוע, אך אין הלכה כמותם, כי הם היו בחי' אנשי יריחו ע"ש הירח, כי יריחו הי' עיר התמרים וכתוב צדיק כתמר יפרח, שצדיק שהוא בחי' יסוד נק' תמר, והנה תמר בגימ' שמש (שהוא בחי' שם הוי') ויריחו שהוא בחי' ירח הוא עיר התמרים, זהו ע"ד עיר אלקינו שמאיר גילוי שם הוי' בשם אלקים, וכך יריחו עיר התמרים היינו בחי' יחוד שמשא בסיהרא שהוא בחי' שם הוי' ושם אלקים (וז"ע הלולב שהוא בחי' כפות תמרים העיקר הוא שיהי' התאומות שלימות כי אם ניטל התאומות פסול, כי זהו רומז על בחי' יחוד דכר ונוקבא כחדא) ולכן אנשי יריחו שהוא בחי' יחוד שמשא וסיהרא ע"ד כמו שמש ומגן הוי' אלקים לא היו אומרים בשכמל"ו שהי' מאיר אצלם ע"ד ביטול דיחוע, אבל אין הלכה כמותם כי לא כל אדם יכול לקבל מבחי' ומדרגה זו כ"א ע"י בחי' ועד בחילופי אתון כו' בחי' יחוט', והוא מחמת מיעוט הירח. וזהו חטאת לשון חסרון הלבנה, עד שמוזה נעשה למטה חטאת לשון חטא שהיצה"ר דוד קרי' חטאת כמ"ש לפתח חטאת רובץ,

גי'ח ואילך.
והקב"ה נתן בו נשמה: בסה"מ תרצ"ז שם ע'
125 נוסף: וחלק הקב"ה הוא חלק משולש וענינו בפנימיות הוא כמ"ש כי חלק ה' עמו.
וכנודע שד' חיות המרכבה הם שרשי כל הבע"ח. בחי' אדם העליון שעל הכסא כמ"ש מזה במ"א: ראה תניא אגה"ק ס"כ"ח (קמ"ב). לקו"ת נשא כח, ג. אה"ת משפטים שם.
ולהיות כי נפש הבהמה היא מבחי' פני שור שבמרכבה: ראה בכ"ז תו"א יתרו ע"א, סע"א ואילך.
לקו"ת שהי"ש לה, סע"א ואילך. ובכ"מ.

ועל בחי' דשא ועשב אלו ארז"ל אין לך עשב מלמטה: פיסקא זו (עד: והנה כמו שהוא בצומח) היא בשנינויים בסה"מ תרכ"ט שם ע' קה"קט (ושם באו ענינים נוספים באריכות הביאור).
כמ"ש במ"א בד"ה ביום השמע"צ שלא נדפס:
ראה אה"ת שמע"צ ע' אשתעט ואילך.
מארז"ל נשאו דשאים. . . שקאי על . . . המלאכים. . . הצמיחה. . . כמ"ש מזה במ"א: סה"מ תרכ"ט ע' קנה. תרל"ב ח"א ע' רעג.
והנה כמו שהוא בצומח. . . דהנה ארז"ל שלש שותפים באדם: בכל הבא להלן, ראה גם לקו"ת שה"ש כח, ג ואילך. ג, ג ואילך. אה"ת משפטים ע'

והנה אנשי יריחו היו כורכין: ראה בכ"ז לקו"ת מסעי צא, א. ר"ה סג, ג. לקמן ד"ה וידבר גו' המטות. וש"נ.

הוא בחי' פני שור שבמרכבה, ועי"ז גרמו להיות החיות נושאות את הכסא עם בחי' אדם שעל הכסא לבחי' כי לא אדם הוא, כי הנה נודע שבחי' אדם הוא בחי' התיקון והבהמות והחיות שרשן מבחי' התהו שקדם לתיקון ועי"ז שמעלים הבהמה ששרשה מבחי' התהו עי"ז עולה ונכללת בבחי' פני שור שבמרכבה ששרשו ג"כ מבחי' התהו רק הוא ממה שכבר נתברר, ולהיותם מבחי' התהו לכן ביכולת חיות המרכבה להגביה את בחי' האדם דתיקון שעל הכסא לבחי' כי לא אדם הוא כו'.

והנה ההקרבה הי' עי" הכהן איש החסד דוקא כי ימין מקרבת כו', לכן כדי לקרב הניצוץ זהו עי" הכהן איש החסד כו', וסדר עלייתו הוא שע"י שנכלל הבהמה באש של מעלה שהו"ע ארי' דאכיל קרבניו שבחי' הארי' ג"כ בחי' ימין כמ"ש פני ארי' אל הימין ובחי' ארי' הזה הי' מגביה ניצוץ הבהמה לבחי' פני שור שבמרכבה שזהו במרכבה דיצי' כנודע שהחיות הם ביצי', וכמ"ש לעיל בשם האריז"ל, ושרשם הוא בחי' המרכבה דבריאה ששם הם מיכאל וגבריאל כמו ארי' ושור דיצי' ולכן מיכאל הוא ג"כ כהן כמ"ש בזהר יתרו דפ"ז אית מלך לתתא ותחותי' אית כהן כו' מיכאל כהנא רבא, והיינו בבחי' בריאה (וע' בביאור מאה"ז אית מלך לעילא כו' הנ"ל בספר תקס"ה שמפרש מיכאל כה"ג על חסד דמל' דאצי' יעו"ש), ועי"ז מתעורר גם המרכבה דאצי' כי כמו שיש חיון תתאין כמו"כ יש חיון עילאין והיינו בחי' המדות דאצי' שנק' בשם חיון עילאין והכסא זהו בחי' בינה, ועי" עליית החיות דבי"ע עם בחי' הכסא והאדם שעל הכסא דבי"ע מעוררים עי"ז עליית חיון עילאין עם הכסא שלהם הוא בחי' בינה שכינתא עילאה ועד"ז עד רום המעלות וכמ"ש בזהר שרזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס, וכמו שהמעלה הבהמה הגשמי הוא הכהן איש החסד כנ"ל, כמו"כ למעלה העליות הוא ג"כ עי" הכהן וכנודע מ"ש בזהר אית חסד ואית חסד, אית חסד דאקרי חסד זוטא ואית חסד דאקרי רב חסד הוא בחי' חסד דא"א, ועד"ז יובן בענין הכהנים שלמעלה שבכל בחי' ומדריגה שגבוה יש בחי' כהן, וכמ"ש בזהר יתרו דפ"ז אית מלך לעילא וכהן משמש תחותי' ברזא דקה"ק ואית מלך לתתא וכהן משמש תחותי' רזא דאור קדמאה כו', ועי" הכהן משמש בקה"ק עי" הוא העלי' עד רזא דא"ס, וכנודע שקדש הוא בחי' חכ' וקה"ק

והנה ההקרבה הי' עי" הכהן איש החסד : כסה"מ תרכ"ט שם ניתוספה כאן פיסקא: וכזה יובן ג"כ איך יתקון חטא האדם עי" הקרבת הבהמה כו'. להבא להלן ראה גם ביאורו" להצי' ח"א ע' רמב ואילך.

שנכלל הבהמה באש של מעלה שהו"ע ארי' דאכיל קרבניו: ראה לקו"ת במדבר יא, ד.

בזהר יתרו דפ"ז: צ"ל דס"ז.

וע' בביאור מאה"ז [= מאמר זוהר] אית מלך .

. בספר תקס"ה: נדפס בתו"ח יתרו ת, א ואילך.

וראה גם בארוכה שם שצג, ב ואילך. ביאורו"ז

לאדהצ"צ ח"א ס"ע רלח ואילך. ח"ב ע' תשפג ואילך. המשך תעריב ח"ב ע' תתקטט ואילך. ד"ה כי תבואו גו' ושבתה תשי"ג.

כי כמו שיש חיון תתאין כמו"כ יש חיון עילאין:

ראה לקו"ת תזריע כב, ד. ביאורו"ז לאדהאמ"צ מב,

ב. סב, ב. סידור עם דא"ח סד, א.

וכנודע מ"ש בזהר אית חסד ואית חסד: ראה

תו"א תצוה פב, א. לקו"ת שלח מט, ב. קרח נה, ד.

שה"ש ל, ד.

וכנודע שקדש הוא בחי' חכ' וקה"ק הוא כתר:

ראה ביאורו"ז שם ע' רלט.

הנביאים, דהנה ארז"ל משה נתנבא בזה וכל הנביאים נתנבאו בכה, פי' זה אספה"מ שהוא בחי' גילוי המהות כמ"ש לע"ל הנה אלקינו זה, זה הוי' קוינו לו כו' דשם הוי' ושם אלקים שניהם בבחי' זה כמו שני מאורות הגדולים, וגם בקרי"ס אמרו זה אלי כו', וכך נבואת משה הי' בחי' זה גילוי דחו"ע, לכן כתיב וידבר משה אל ראשי המטות כו' זה הדבר שהי' דבר ה' מאיר אצלו בגילוי גמור כמ"ש וידבר הוי' אל משה. וזהו שאנו אומרים אחר ק"ש ויציב ונכון כו' הדבר הזה פי' וקאי על מ"ש קודם בק"ש הוי' אחד שיהי' מאיר בגילוי גמור איך שאני הוי' לא שניתי והוא אחד בו' רקיעים וארץ וד"ר העולם שהוא גילוי מקור וגדלות הדבור בבחי' זה. אבל כל הנביאים נתנבאו בכה בכף הדמיון אספשא"מ כמו מראה הנק' שפיגל שאינם רואים בה הצורה ממש, רק דמות הצורה, והיינו שכמו שאין ערוך מאור הקטן לגבי מאור הגדול, כך כל הנביאים לגבי משה שלהנביאים לא הי' מאיר דבר הוי' דנבואה כ"כ כמו למשה. וזהו שאנו מבקשים ובנה ירושלים, שע"י בנין דעיר אלקינו גילוי הדבור תגדל כבוד הוי' ויהי' גדול הוי' בעיר אלקינו.

קיצור. ג' פי' בתי' חטאת, וענין פי' חסרון למעלה ז"ע מארת חסר, שני המאוה"ג זה"ע ב' שמות הוי' ואלקים ששניהם נק' גדולים כמ"ש גדול הוי' בעיר אלקינו, וכדפי' בזח"ג ויקרא מלכא בלא מטרוניתא לאו גדול איקרי, אבל בחורבן בהמק"ד, שאינו מאיר הדיבור אזי ש' אלקים הוא המאור הקטן, וזהו ההפרש בין נבואת משה שנתנבא בזה זהו כמו שמאיר ה' אלקים וכמו הדבר הזה שקאי על ה' אחד שיהי' מאיר בחי' יחו"ע, משא"כ כל הנביאים נתנבאו בכה, כדמותינו בחי' מאוה"ק, וזהו ובנה ירושלים בנין עולם הדבור כו'.

(ה) **ולהבין** זה בתוס' ביאור צ"ל מ"ש בסש"ב פי"ב בשער היחוד, בענין התחלקות מיני נבראים בשינוי הצירופים וחילופים ותמורות האותיות דעש"מ שמתגלגלים בכ"א אלפא ביתא דרל"א שערים פנים ואחור כמו א"ת ב"ש ג"ר ד"ק, וא"ל ב"ם, שהצירופי אותיות דעש"מ הכתובים בתורה מהם התהוות חיות הנבראים חשובים כללים כמו בריאת שמים וארץ וכדומה שמאיר בהם דבר הוי' בגילוי כמ"ש לעולם ה' דברך נצב בשמים, אבל פרטי הנבראים אין קץ שאינם כתובים בתורה מקבלים חיותם והתהוותם משינוי הצירופים באופן אחר וחילופים ותמורות כמו בא"ת ב"ש, שמא' נעשה תי"ו ומב' נעשה ש', והנה אין ההארה המאיר באותיות החילופים כמו בת' וש' כמו האור המאיר בא' וב' עצמן כי האלף למשל הוא עצם האור משא"כ אות התי"ו שמקבל מאל"ף אף שמאיר בו האל"ף אעפ"כ הוא אות אחר שהוא תי"ו ולא אל"ף כו' לכן כל הנבראים היותר תחתונים במעלה ומדרגה מקבלים החיות מהאותיות שבריבוי הצירופים דחילופים ותמורות דתמורות עד נבראים

. . בזה . . בכה: ראה בכ"ז לעיל ד"ה דבר גו' אוה"ת פינחס שם ע' אקעג ואילך.

בהעלותך בתחילתו. וש"נ. בסש"ב פי"ב בשער היחוד: ראה גם סה"מ

(ה) ולהבין זה בתוס' ביאור: בהבא להלן ראה תרכ"ז ע' שסה.

הוא כתר כו'. וזהו מ"ש בקרבנות ריח ניחוח להוי', פי' ריח הוא בחי' העלאה, וכמארז"ל נח"ר לפני שאמרת ונעשה רצוני, וע"י עשי' זו הוא בחי' העלאה לבעל הרצון ועי"ז נעשה נחוח ל' המשכה מל' נחות דרגא להוי' שיומשך בחי' שם הוי' שהיו"ד הוא צמצום, והיינו שכדי להיות בחי' שם הוי' זהו ע"י צמצום בחי' היו"ד ואח"כ בחי' ה"א הוא התפשטות שאחר הצמצום ואח"כ ו"ה להיות נמשך הגילוי למטה כו', שגם למטה יומשך המשכת אוא"ס ב"ה.

ועפ"ז יובן מה שנק' הקרבנות בשם לחם, פי' כמו הלחם אנו רואים את פעולתו שכאשר האדם אוכל לחם הנה פעולת הלחם שסועד לבב אנוש שלא יסתלק הנפש מן הגוף, כי אם לא יאכל יחלש מעט מעט עד שיכול לפרד הנפש מן הגוף וימות ברעב, ועד"ז יובן למעלה שבחי' כלי המדות עליונות נק' בשם גופין כמ"ש בת"ז וכמה גופין תקינת לון, שנק' המדות בשם גופין, וההוא נביעא אייה כנשמתא לגופא דאיהי חיים לגופא, והיינו שכמו שהגוף חי מהנשמה המחי' את הגוף כמו"כ המדות עליונות הם חיים מהאור של ההיא נביעו דאיהו חיים לבחי' הגופא שלהם, וכד אנת תסתלק מינייהו אשתארו כולא שמהן כגופא בלא נשמתא, וכדי להיות חיבור האורות בכלים זהו ע"י הקרבנות שלכן נק' בשם לחם, פרנסתי ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים פי' שמים הם בחי' אש ומים מדות עליונות, ואביהם שבשמים היינו בחי' המוחין שבמדות דו"א, והיינו שזהו משל כמו הלחם הגשמי מפרנס את האדם להיות חיבור נשמתו בגופו כמו"כ הלחם דקרבנות הם הפרנסה שישראל מפרנסין לאביהם שבשמים שיהי' חיבור אורות וכלים, וכמ"ש במד"ר הן שירעו אותי בשני תמידין כמ"ש את הכבש אחד תעשה בבקר שלשון מרעה ופרנסה ענינם אחד הוא כו', וזהו ג"כ מה שהקרכת הבהמה נעשה לחם לבחי' האישים שהם השרפים שנק' אישים ג"כ כי ע"י העלאת הקרבן שע"י החיות המרכבה עי"ז נעשה נחוח להוי' וממילא נמשך תוס' אור וחיות גם לבחי' ביי"ע כו', וגם עלייתם שהם מעלים הניצוץ זהו ג"כ חיות שלהם שזה"ע הרצוא שנעשה להם שע"י הם מעלים את הכסא, והיינו ע"י שמקבלים לחם הוא בחי' הניצוץ שגורם להם העלי', ונמצא שזהו ג"כ משל שכמו הלחם מחבר הנשמה עם הגוף כמו"כ הניצוץ שמתעלה מנפש הבהמה נעשה בחי' לחם להשרפים שיוכלו להיות בבחי' רצוא שזהו החיות שלהם ואח"כ נעשה שוב הוא כשנמשך בחי' נחוח להוי' נמשך גם בהם השוב שהוא בחי' ההמשכה בכלים מכלים שונים כו'.

קיצור. הקרבנות נמשלו ללחם לחמי לאשי, כי כמו באדם ג' שותפים, כן בבהמה שרש נפשה מבחי' פני שור שבמרכבה, ע"ד שכל עשב יש לו מזל למעלה,

תחטאני באזוב ואטהר וכמו וחטא את הבית ותרגומו ודכי ית ביתא לשון נקיות ונקיות מביאה לידי טהרה, ולכאורה איך שייך בחטאת לשון חטא וחסרון וגם לשון טהרה ונקיון שהם הפכים ממש, אך חטאת לשון טהרה קאי על קרבן חטאת שמנקה ומטהר את החטא והחסרון. ובתחלה צ"ל מהו חטאת לשון חסרון למעלה כמ"ש לחטאת להוי' שהוא משארז"ל אמר הקב"ה שעיר זה יהי' עלי כפרה על שמיעטתי את הירח והוא חסרון הלבנה כמ"ש יהי מארת חסר כתיב.

והענין הוא דהנה כתיב ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים את המאור הגדול כו' ואת המאור הקטן, ולכאורה הפסוק סותר עצמו מרישא לסיפא שבתחלה כתיב שני המאורות הגדולים ולבסוף כתיב המאור הגדול כו' ואת המאור הקטן. אך הענין הוא דהנה איתא בזהר שב' שמות הוי' אלקי' נק' שני מאורות הגדולים ששם הוי' נק' אור כמ"ש ה' אורי וישעי, אתה נרי הוי', ושם אלקים נק' ג"כ אור ונק' ג"כ גדול וכמ"ש גדול הוי' כו' וארז"ל אימתי הוא גדול כשהוא בעיר אלקינו דוקא, הרי כי אז גם שם אלקים נק' גדול כי קרב לגבי דהינא ואידהין, וזהו כשיש יחוד וחיבור שם הוי' בשם אלקים נקראים שני מאורות הגדולים כמ"ש וידעת היום כו' כי הוי' הוא האלקים כולא חד בלא פרודא כלל, וזהו שני מאורות הגדולים, אבל כשאין שם הוי' מאיר בשם אלקים אז שם הוי' הוא המאור הגדול ושם אלקים הוא המאור הקטן והוא מחמת קטרוג הירח שאמרה א"א לשני מלכים להשתמש בכתר א' השיב לה לכי ומעטי א"ע מיעוט הלבנה, ואז את המאור הקטן לממשלת הלילה שהוא מורה על העלם והסתר דגלות הנמשל ללילה, וקוב"ה בגלותא אסתלק לעילא וזהו מחמת חסרון הלבנה ומיעוט הירח.

ולהבין זה על לשון החסידות, הנה ארז"ל אימתי הוא גדול כשהוא בעיר אלקינו פי' עיר הוא מקיבוץ כמה בתים ובתים נעשים מאבנים, והנה אבנים הם אותיות כמ"ש בס"י שתי אבנים בונות שתי בתים כו', ונק' בחי' עולם הדבור עליון דבר ה' בשם עיר אלקינו כי הדבור שרשו משם אלקים, ופי' גדול הוי' בעיר אלקינו היינו כשהדבור מאיר בבחי' גילוי בעולמות כמ"ש לע"ל ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר כי פי הוי' דיבר, וזהו אימתי הוא גדול (בחי' ש' הוי') כשהוא בעיר אלקינו היינו כשבחי' דבור דבר הוי' מאיר בגילוי, ואז נק' שניהם מאורות הגדולים, אך ע"י קטרוג הירח מארת חסר חסרון הלבנה שאין הדבור עליון מאיר בגילוי בעולמות כמו שעל זמן חורבן הבית נאמר מי כמוכה באלים הוי' שארז"ל מי כמוכה באלמי', מרקדים כו' וככי' כאלם לא יפתח פיו, בחי' נאלמתי דומי' החשית, כרחל לפני גוזזי נאלמה, והוא בחי' גלות השכינה ואז קוב"ה אסתלק לעילא ואזי נק' שם אלקים בשם מאור הקטן לממשלת הלילה. וזהו ג"כ ענין ההפרש שבין משה רבינו לשאר כל

וזהו מ"ש בקרבנות ריח ניחוח להוי' . . . שנק' הקרבנות בשם לחם: ראה בכ"ז לקו"ת פינחס עו, א. תצא לה, ג. דרושים לשמע"צ צב, ד. פרנסתי ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים:

משארז"ל אמר הקב"ה . . . כפרה על שמיעטתי את הירח: ראה בכ"ז בארוכה סה"מ תרל"ג ח"ב ע' שבועות מז, ב. ההפרש שבין משה רבינו לשאר כל הנביאים רנה ואילך. וש"נ.

והכהן איש החסד מעלה אותה לשרשה פני שור, ועי"ז החיות נושאות את הכסא עם דמות כמראה אדם לבחי' כי לא אדם דבריא, ועי"ז מתעורר בחי' עילאין דז"א דאצי' והכסא בחי' בינה עם בחי' כמראה אדם חכמה דאצי' שיתעלו ע"י הכהן דרב חסד להתעלות עד רזא דא"ס, ועי"ז נמשך נחוח להוי' שיהי' הצמצום דיו"ד בחי' אנת הוא חכים, ושיומשך למטה, וזהו כמשל הלחם שכמו הלחם בגשמיות מחבר הנשמה עם הגוף כן הלחם דקרבות מחבר בחי' אנת הוא נשמתא לגופין דאצי'.

ב) והנה העיקר בהקרבן הי' הקרבת חלב ודם, ופי' בזהו חלב ודם בחי' חיות וסומק שהחלב שרשו מחסד והדם שרשו מגבורה ועי"ז הכהן שהי' מעלה חלב ודם הגשמי בחי' חו"ג עי"ז הי' מעורר ההעלאה עד רום המעלות עד חו"ג היותר עליונים, והעלאה זה גורם המשכה במדות עליונות וכמ"ש במ"א בענין הללו את ה' מן השמים עי"ז נמשך הללוהו במרומים ומלאכיו וצבאיו, כי עי"ז העלאת וביטול המדות לאוא"ס דלאו מכל אינון מדות שז"ע לך ה' הגדולה כו' עי"ז נמשך כי כל בשמים ובארץ כל הוא בחי' כלליות מל' אמרו אליו כל תשא עון כתר הכללי שיומשך בשמים ובארץ, והיינו שיומשך במדות עליוני' מבחי' או"ס שלא מכל אינון מדות כו', וזהו ענין הקרבן בכלל, הקרבת חלב ודם חו"ג ורזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס ומשם הוא בחי' או"ס דלאו מכל אינון [כו'] אשר שם אם צדקת כו' שאינו תופס מקום כלל נמשך לכפר על נפש החוטא כו'.

ועכשיו שאין לנו קרבות תיקנו לנו התפלה כנגד תמידים, שתפלה וק"ש שבכ"י הם בחי' עולת תמיד, שלכן ארז"ל כל הקורא ק"ש בלא תפילין כאלו הקריב עולה בלא מנחה וזבח בלא נסכים נמצא שנק' הק"ש בשם עולה, שע"י התבוננות בק"ש בפסוק ראשון עי"ז הוא זובח את יצרו להיות ואהבת כו' בכל לבבך וארז"ל בשני יצריך שגם היצה"ר ישוב לאהבה את ה' כו', והיינו בחי' הנה"ב שהיא בחי' רוח הבהמה היורדת למטה בארץ בתענוגים ותאוות גשמיות יהפך להיות רוח האדם עולה למעלה מעלה לה' כעולה וכקרבן שגם נה"ב שרשה מפני שור רק שזהו

והנה העיקר בהקרבן הי' הקרבת חלב ודם:

בהבא לקמן (עד סוף המאמר) ראה בארוכה גם ד"ה וזאת תורת זבח השלמים, בסה"מ תרכ"ט ע' קכב ואילך. וראה גם ד"ה מלכא ומלכתא שבסה"מ תר"ל ע' שנא ואילך. ובסה"מ תרס"ד ע' רחצ ואילך. תרצ"ז ע' 209 ואילך. וראה גם תר"א וישב כט, ד. לקרית פינחס עח, אי"ב. שה"ש יב, ב. שערי אורה שער התנוכה יד, ב ואילך. אוה"ת פינחס ע' איעא ואילך. שם ע' אקלב. ביאה"ז להצ"צ (כרך ב) ע' תקצח. וכמ"ש במ"א בענין הללו את ה' מן השמים: ראה ד"ה זה לעיל. וראה גם סה"מ תרכ"ט ע' ל. וש"נ. אמרו אליו כל תשא עון כתר הכללי: בסה"מ תרכ"ט שם ע' קכו: ע"ד שפי' המגיד נ"ע ע"פ אמרו אליו כל תשא עון שהוא בחי' מקיף הכללי שכולל ומקיף כל הד' עולמות בשוה. וראה גם לקרית דרושים ל"ש סז, ד. סה"מ תרכ"ט ע' קעג. תרכ"ט ע' לד. תרל"ג ח"ב ע' תקעא. ע' תקעה. ובה"מ בסה"מ תרכ"ט ע' קכו שם. כתר הכללי שיומשך בשמים ובארץ: בסה"מ תרצ"ז שם נוסף: שנמשך על שמים וארץ בשוה, וכמאמר והקדוש בשמים ובארץ שהוא קדוש ומובדל משמים וארץ ששניהם שוים.

תלים של הלכות, והוא בחי' ושער רישי' כעמר נקי בחי' צמר, ובחי' המצות זהו מבחי' לבושי' כתלג חיור, וב' בחי' אלו דתומ"צ מרומז בצמר הכבשים שמגז כבשים יתחמם היינו לבושי' דמצות, וצמר הכבשים הוא בחי' שער רישי' כעמר נקי. ועוי"ל טעם ד' שכבשים הוא מלשון כובש והיינו בעבודה בחי' כובש את יצרו שע"ז ארז"ל איזהו גבור הכובש את יצרו שנאמר טוב ארך אפים מגבור, והיינו שע"י שכובש את יצרו הוא ממשיך מבחי' א"א בחי' סוכ"ע והיינו כמו הקרבן כי קרבן בגימ' א"א. וזהו עלה בכבש ופנה לסוכב שע"י העליות בבחי' כבש הוא בחי' כובש את יצרו עי"ז ופנה לסוכב הוא בחי' סוכ"ע. ולכן עולת התמידיו וכן רוב העולות הם מכבשים דוקא להיותם עי"ז עלייתם נמשך בחי' סוכ"ע כו'.

קיצור. רוב העולות מכבשים, לפי שהכבשים כנגד יעקב, ולכן קולם קול רחמים, שז"ע התעוררות רחמים על הירידה בכדי שיהי' ההעלאה, וגם טבע הכבשים הם בכיטול יותר משאר בע"ח, וגם צמר הכבשים רומזים לבחי' לבושי' כו' ושער כו' כעמר נקי שהם תומ"צ, וגם כבשים ל' כובש את יצרו שע"י נמשך מבחי' א"א, קרבן בגימ' א"א, עלה עי"ז בחי' הכבשים ועי"ז פנה לסוכ"ע, ולכן רוב עולות מכבשים שע"י עלייתם נמשך מבחי' סוכ"ע.

בס"ד.

ד) ומעתה צ"ל מה שהחטאת היתה באה ע"פ הרוב משעירים דוקא חוץ מחטאת יחיד שהי' כבשה, וחטאת הכפורים ופר כהן משוה כו', הנה חטאת יש בו ג' פירושים הא' חטאת ל' חטא כמ"ש לפתח חטאת רובץ והיצה"ר יש לו ז' שמות ודוד קרא חטאת כמ"ש וחטאתי נגדי תמיד, הב' חטאת לשון חסרון כמו והייתי אני ובני שלמה חטאים ופירש"י כלומר חסרים וכמו מ"ש קולע אל השערה ולא יחטיא מכלל מי שאינו מכוי' אל השערה והיינו שחסר מעט נק' חוטא, הג' חטאת כמו

שכבשים הוא מלשון .. כובש את יצרו: ראה גם לקרית פינחס שם עח, ד.

כי קרבן בגימ' א"א: ראה גם סה"מ תרל"ב ח"א ע' קסא.

וזהו עלה בכבש ופנה לסוכב: ראה גם סה"מ

תקס"א ח"א ע' שעט (בשם הה"מ). לקרית פינחס עח, ד. ד"ה בשעה שהקדימו תשי"ג (נדפס בתורת מנחם כרך ח' ע' 189).

ומעתה צ"ל מה שהחטאת: מאמר זה הוא

המשך להמאמר שלפני ד"ה ובראשי חדשיכם. לכללות המאמר ראה אוה"ת פינחס ע' אקעב ואילך. ובאו"א בסה"מ תרכ"ט ס"ע קין ואילך. וראה לקמן בהוספות הנחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב ממאמר זה ומתחיל: ושעיר עזים.

הנה חטאת יש בו ג' פירושים: בכל הבא להלן — ראה ד"ה ושעיר עזים אחד לחטאת באוה"ת פינחס ע' אקסח ואילך. וע' אקפט ואילך. וראה גם אוה"ת חוקת ע' תשסב.

שם הוי' דסוכ"ע, וז"ע ב' שמות הוי' שבק"ש בפסוק ראשון להיות היכל שם הוי' דסוכ"ע המה, והכח ע"ז הוא מ"מ"ת שעכ"ד פרחח נשמתן זהו הכח על ההעלאה, ומה שמאנכי נמשך שהוי' יהי' אלקיך זהו ההמשכה נחוח להוי' כו'.

ג) ומעתה צ"ל למה התמידין שהם עולות היו מכבשים דוקא וכנ"ל שרוב העולות הם מכבשים דוקא. הנה ארו"ל במד"ר במדבר פי"ג דרנ"ג ד' שהוא בדפוס שקלאו דף מ"ו ע"ד, שהקרבות היו כנגד האבות, פרים בני בקר כנגד אברהם, אלים כנגד יצחק שהוא בחי' אילו של יצחק, כבשים כנגד יעקב כמ"ש והכשבים הפריד יעקב, ולכן קול הכבשים מורה על רחמים היא מדתו של יעקב להיות ברחמיך הרבים רחם עלינו, והיינו שכדי שיהי' העלאת מ"ן והמשכת מ"ד צ"ל נמשך כח ע"ז מלמעלה שהגם שנת"ל שהכח ניתן מהר סיני כו' מ"מ הרי אנו מברכים נותן התורה לשון הוה שכמו שיש יצ"מ בכ"י כמו"כ יש בחי' מ"ת, וכמו שקודם מ"ת כתיב ואשא אתכם על כנפי נשרים בחי' רחמים ועי"ז ואביא אתכם אלי, כמו"כ ע"י בחי' ר"ר דיעקב נמשך להיות העלאת הקרבנות דאברהם ויצחק, וזהו ליעקב אשר פדה את אברהם. ולכן בתפלה קודם ק"ש אנו אומרים פסוקי רחמים והוא רחום כו', ואנו מבקשים ברחמיך הרבים רחם עלינו, וכן אבינו אב הרחמן המרחם רחם כו' היינו בכדי לעורר בחי' ר"ר על ירידת הנשמה בגוף ונה"ב מקום החשך וההעלם עוה"ז השפל והגשמי, בכדי להיות בחי' ההעלאה בק"ש שיהי' רוח האדם עולה בבחי' עולת תמיד למעלה מעלה באהבה בתענוגים כנ"ל שזהו ע"י בחי' כבשים דיעקב דוקא, בחי' בריח התיכון שמבריח מן הקצה אל הקצה קצה העליון בחי' היותר גבוה כו'. ועוד מעלת הכבשים שטבעם הוא בבחי' ביטול יותר משארי הבע"ז וכמ"ש כרחל לפני גוזזי, משא"כ בשור יש בחי' שור נגח כו'. ועו"ל מעלת הכבשים שיש צמר בעורם שמהצמר עושים לבושים כמ"ש ומגו כבשים יתחמם, ובעבודה היינו בחי' הלבושים דתומ"צ שהתורה היא בחי' קווצותיו תלתלים תלי

נשרים: ראה לקו"ת במדבר י, א. האיזו עה, א ואילך. מאמרי אדה"מ ויקרא ח"א ע' כב. סה"מ תרכ"ז ע' תעה. תרל"ג ח"א ע' רטו. ליעקב אשר פדה את אברהם: כן הוא בכ"מ בדא"ח. ובהערת כ"ק אדמו"ר ז"ע לתנאי ספלי"ב (מא, ב): בקרא (ישעי' כט, כב): לבית יעקב. ובכמה מדחז"ל (סנהדרין יט, ב. ועוד) מוכח דהכוונה ליעקב עצמו.

דיעקב דוקא, בחי' בריח התיכון שמבריח מן הקצה אל הקצה: ראה תנאי פי"ג (יט, א). אוה"ת ויחי שפה, ב. סה"מ תרל"ד ע' רסא. וראה בהנסמן עוד במאמר זה בסה"מ תרכ"ט ע' קיז. משא"כ בשור יש בחי' שור נגח: ראה בכ"ז לקו"ת אמור לו, א"ב.

ומעתה צ"ל למה התמידין שהם עולות היו מכבשים דוקא: בהבא להלן (באות זה) ראה לקו"ת פינחס עה, ג"ד. עט, ב. אוה"ת פינחס שם ס"ע אקיג ואילך. וראה גם לקו"ת אמור לה, סע"ג ואילך. מאמרי אדה"ז פרשיות ח"ב ע' תקעט. סה"מ תרכ"ט ע' נו.

במד"ר במדבר פי"ג דרנ"ג ד': דפים אלו הם ע"פ דפוס אמשטרדם ת"א"ב.

נותן התורה לשון הוה: ראה לעיל ד"ה מי זאת הנשקפה. וש"נ.

שכמו שיש יצ"מ בכ"י כמו"כ יש בחי' מ"ת: ראה אוה"ת בראשית (כרך ו) תתרס, א"ב. לקו"ת דרושים לכה"ס פא, ג. ובכ"מ.

שקודם מ"ת כתיב ואשא אתכם על כנפי

מבחי' פני אדם שבפני שור אבל מ"מ זהו מבחי' פני שור, ולכן עלייתה שוה ממש לבחי' עליית הקרבן.

ובאמת י"ל שגדלה מעלת עליות נה"ב שבאדם ששרשה מפני אדם שבפני שור, וא"כ בענין שרשה בתהו הוא ג"כ מבחי' הגבוה יותר, והגם כי אפ"ל שנפש הבהמה מאחר שנשפלה להיות נפש לבהמה ולא נה"ב באדם הרי שרשה מבחי' הגבוה יותר כי כל הגבוה יותר נופל לבחי' נמוכה ביותר, כמשל האבנים הגבוהים מן החומה כשנופל הכותל הנה האבנים הגבוהים והעליונים שבראש הכותל נופלים למרחוק יותר, אינו כן שהרי כשאדם ממלא תאוות לבו אפי' בתאוות היתר ה"ה כבהמה ממש, ועוד גרוע יותר שהרי הבהמה אין לה שכל להבין והאדם יש לו שכל ועכ"ז עושה מעשה בהמה, ה"ה גרוע יותר מבהמה, וכ"ש באיזהו דבר תאוות איסור ח"ו הרי הוא גרוע הרבה מהבהמה וכמארו"ל אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות, וע' מזה בד"ה וידבר משה אל ראשי המטות שלא נדפס, וא"כ כשמעלים נה"ב שבאדם עלייתו ג"כ גבוה יותר מנפש הבהמה שהי' מעלים ע"ג המזבח כו'.

וכמו שבקרבו הבהמה עיקר ההקרבה הי' חלב ודם כמו"כ בהקרבת וזביחת הנה"ב שבאדם עיקר ההקרבה הוא בחי' החלב והדם, כי הנה כתי' כמו חלב ודשן תשבע נפשי, כי החלב באדם שאינו יושב על מקום אחד הנה עיקר גידולו הוא מן התענוג, וצריך להיות התענוג מאלקות והיינו להיות בבחי' אהבה בתענוגים מבחי' ההתכוננות בק"ש בבחי' אני הוי' לא שניתני ואתה הוא קודם שנבה"ע ואתה הוא לאחר שנבה"ע בלי שום שינוי כלל וכלל כי כולא קמי' כלא חשיב, וע' בד"ה זאת חקת (ר"ט) שהגם שהעולם הוא בחי' מציאות מ"מ הוא כלא חשיב כו' ואין עוד מלבדו, וע' בד"ה מי כמוכה באלים בענין אין עוד כו', ועי"ז לא יחפוץ בשום תענוג גשמי כלל ואפי' תענוג רוחני לא יחפוץ כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי שלא

כל הגבוה יותר נופל לבחי' נמוכה ביותר: ראה בארוכה אוה"ת וארא ע' קסב ואילך (ושם ה' משלים בענין זה). שם ע' ריד. וראה גם סה"מ תרכ"ט ע' צט. וש"נ.

וע' מזה בד"ה וידבר אל ראשי המטות שלא נדפס: ראה ד"ה זה בס' מאמרי אדה"ז תקס"ב ח"א ע' רלח וע' רמג. שם ח"ב ע' תקא. סה"מ תקס"ד ע' קצב. תקס"ו ע' רצא ואילך. אוה"ת מטות ע' א'רסג וע' א'שכב ואילך. שם כרך ה' ע' א'תרפב. שם כרך ו' ע' א'תתקנ.

וכמו שבקרבו בהמה .. הנה"ב שבאדם עיקר ההקרבה הוא בחי' החלב ודם: בהבא להלן (עד סוף הפיסוקא) ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' צב ואילך.

תו"א וישב כט, ג. לקו"ת שה"ש יב, ב. המשך תרס"ו ס"ע קמא"ב. תער"ב ח"א ע' תמא. וראה גם לקו"ת פינחס עה, ב. סה"מ תרכ"ט ע' קיד (ושם ג"כ הלי': כי החלב באדם שאינו יושב על מקום אחד כו'). שם ע' קכט (ושם: כי גידול החלב באדם שאינו מייגע א"ע בעבודה הגוף).

וע' בד"ה זאת חקת (כ"ט): ראה סה"מ תרכ"ט ע' צח ואילך.

וע' בד"ה מי כמוכה באלים בענין אין עוד כו': סה"מ תרכ"ט שם ע' קנה ואילך.

כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי שלא יחפוץ בג"ע ובעוה"ב: ראה גם דרמ"צ שרש מצות התפילה פ"מ (קלח, א). ובכ"מ.

יחפוץ בג"ע ובעוה"ב כל שהוא עמך היינו אפי' בחי' מקור החיים מקור התענוגים כמ"ש כי עמך מקור"ח ג"כ לא יחפוץ, וזהו כוונת מ"ש ועמך לא חפצתי אפי' מה שהוא עמך לא חפצתי ג"כ. כי הנה יש ברצון שני בחי' חפץ ורצון, חפץ הוא פנימיות הרצון, ורצון סתם הוא בחי' חיצונית הרצון, וכמארז"ל כופין אותו עד שיאמר רוצה אני שזהו ג"כ רצון הגם כי אינו חפץ בפנימיותו כך מ"מ זה נק' רצון כו'. והנה הנהגת האדם צ"ל כל חפצו האמיתי יהי' רק בבחי' א"ס עצמותו ומהותו ב"ה, ולא יחפוץ בשום תענוג גשמי, וההנהגה בדברים ההכרחי' לא יהי' בתאוה למלאות נפשו הטבעי' והבהמית כ"א בדרך כפי' והכרח, וכמארז"ל כאלו כפאו כו', ואפי' בתענוגים רוחני' לא יהי' ג"כ פנימיות רצונו בזה כי כל שהוא עמך היינו אפי' בחי' עמך מקור"ח לא חפצתי וכנ"ל, ועיקר פנימיות הרצון היא החפץ יהי' בבחי' אוא"ס בתענוג נפלא וחיוו הגשמי' יהי' אצלו בבחי' בע"כ אתה חי כמו שבע"כ אתה מת כו' ועיקר חפצו האמיתי' יהי' בבחי' ביטול אמיתי' בבחי' אהבה בתענוגים לאלקות כו', וז"ע הקרבת החלב שבחי' התענוג שלו יקריב להיות רק תענוג בבחי' אוא"ס ב"ה כו'. ועד"ז יובן ענין הקרבת הדם ג"כ, כי הנה הדם הוא הנפש, והיינו שכל החמימות שבנפשו ובחי' רתיחות הדמים בהבלי עולם ובחי' רשפי אש שבנפשו הבהמית בחמדת עוה"ז יהפך להיות רשפי אש שלהבת י"ה בכל יום ע"י ההתבוננות בק"ש ותפלה שז"ע רוח האדם עולה למעלה מעלה כעולת התמיד וזבח דקרבנות כו'.

וְזִזְעָה ההעלאה שבתפלה, ועי"ז נעשה אח"כ המשכה, וכמו בקרבנות הוא בחי' ריח ניחוח להוי' שעי" העלאת הריח נמשך בחי' נחוח להוי' כמו"כ ע"י ההעלאות בחי' חלב ודם שבאדם בק"ש עי"ז נמשך בחי' המשכת אלקות הוי' אלקינו שיהי' בבחי' אלקי' שלנו, וכמ"ש בלקי' בסד"ה כי כארץ תוציא צמחה שבש' אלקים אומרים אלקינו שעי" הצמצום הוא נעשה אלקי' שלנו, וכמו"כ ע"י הביטול דק"ש יהי' נמשך בחי' נחוח להיות שם הוי' ג"כ אלקינו וכמ"ש אנכי הוי' אלקיך שנמשך מבחי' אנכי מי שאנכי שהוי' יהי' בבחי' אלקיך אלקים שלך, וכמ"ש רז"ל עתידים צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה ופי' רש"י ז"ל שיהי' שם הוי', והיינו ע"י העבודה בהיום לעשותם כו', ובחי' שם הוי' זה היינו בחי' שם הוי' שהוא בבחי' סוכ"ע, כי בק"ש כתיב שני שמות הוי', ה' אלקינו ה' אחד, סוכ"ע וממכ"ע, פי' ממכ"ע הוא בחי' סדרי ההשתלשלות שראשית הגילוי הוא בע"ס דאצי' ואח"כ נמשך

כי הנה ברצון יש שני בחי' חפץ ורצון: ראה לקו"ת שה"ש כח, רע"ד. לג, רע"ד.
 כ"א בדרך כפי' והכרח וכמארז"ל כאלו כפאו כו': ראה גם תו"א מג"א צב, סע"ד. צג, ג. לקו"ת שלח מה, ב. בלק עד, ג. פינחס עה, ד.
 וכמ"ש בלקי' בסד"ה כי כארץ תוציא צמחה: נצבים נג, סע"ב. וראה גם לקו"ת בלק עג, ב. אוה"ת וארא ע' ריג. דברים (כרך ו) ע' ב'רסג.
 וכמ"ש רז"ל עתידים צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה: ראה גם סה"מ תרכ"ט ע' קג. תר"ל ע' עא. תרל"ב ח"א ע' רב. ח"ב ע' שנב. ססה. תקנג. תקעז. תר. המשך תער"ב ח"ב ע' תתקיא. תשי"ב סע"ע 74 ואילך. ועוד.
 כי בק"ש כתיב שני שמות הוי', ה' אלקינו ה' אחד, סוכ"ע וממכ"ע: ראה לקו"ת שה"ש שם כט, סע"א. ובדרושים לר"ה נט, סע"א ואילך.

בעולם הנשמות ואח"כ במלאכים עד שעי" המזלות נמשך בעוה"ז הגשמי, שעי" ארז"ל מה הנשמה ממלא את כל הגוף כך הקב"ה ממלא את כל העולם, פי' שכמו הנשמה שמחי' את הגוף הנה היא מחי' לכל אבר לפי ערכו שאינו דומה החיות שבראש לחיות שברגל, ועד"ז יובן בענין שהקב"ה ממלא את כל העולם הוא ג"כ בכל חד לפום שיעורא דילי' בכל עולם לפי ערכו וזהו בחי' ממכ"ע, אבל בחי' סוכ"ע הוא מובדל מגדרי ההשתלשלות ומעלה ומטה שוין לפניו ית' וכמ"ש השוה ומשוה קטן וגדול, ועל בחי' זו ארז"ל אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך כי באוא"ס הסוכ"ע שוה קטן וגדול ולכן בבחי' זו גם ההדיוט יכול לברך, וכמ"ש במ"א בענין לבי ובשרי ירננו אל אל חי שגם הלב הגשמי יוכל לרנן בבחי' אל חי כו', היינו להתפעל מבחי' א"ס ב"ה עצמותו ומהותו, וב' בחי' אלו ממכ"ע וסוכ"ע זהו ב' שמות שבק"ש ה' אלקינו בחי' סוכ"ע וה' אחד הוא בחי' ממכ"ע כי אחד הח' רומז לז"ר וארץ וד"ר העולם והיינו בחי' ממכ"ע שאפי' לאחר שנעשה ז"ר וארץ וד' רוחות מ"מ הם בטלים לאחד אי"כ זהו ממכ"ע רק שזהו בחי' הארת סוכ"ע בממכ"ע כו', אבל ה' אלקינו הוא בחי' סוכ"ע הארת אוא"ס עצמותו ומהותו שלמעלה מגדר עלמין ומשם נמשך להיות אלקינו, וכמ"ש היכל הוי' המה, שכמו ההיכל הוא דירת המלך כמו"כ אנחנו בני"ה הם היכל ה' כו' גילוי בחי' אוא"ס כמו ניחוח דקרבנות, וכמ"ש במ"א בענין ונקדשתי בתוך בני", ובענין ושכנתי בתוכם, בתוך תוך פנימיות נקודת לבב נש"י כו'. ועי"ז כתיב עולת תמיד העשויו' בהר סיני, שהכח לזה להיות יכולים להמשיך בחי' אוא"ס ב"ה הסוכ"ע, היינו שיהי' ביכולת להעלאת מ"ן ושיומשך בחי' המשכת מ"ד כזה, זהו מהר סיני שהכח לזה ניתן מהר סיני בשעת מ"ת שעל כל דבור פרוחה נשמתו כמ"ש נפשי יצאה בדברו ומוזה נמשך הכח על בחי' העלאת מ"ן אח"כ בק"ש, והמשכת מ"ד הוא מבחי' אנכי שאמר במ"ת שמבחי' אנכי נמשך להיות ה' אלקיך אלקי' שלך כו'.

קיצור. בקרבן עיקר ההקרבה הוא חלב ודם חו"ג, ועי" העלאת חו"ג לך ה' הגדולה והגבורה, עי"ז נמשך להיות כל בחי' כלליות בשו"א, ועכשיו תפילה במקום קרבנות להקריב נה"ב ששרשה מפני אדם שבפני שור, שכשנמשך אחר תאוות גשמי' ה"ה גרוע מבהמה שאין לה לב להבין, ולכן עלייתו עוד גבוה יותר, וההקרבה הוא חלב ודם, חלב תענוג להיות בבחי' אהבה בתענוגים, ודם הוא בחי' אהבה ברשפי אש, ועי"ז נחוח להוי', שהוי' יהי' אלקינו אלקים שלנו, והיינו בחי'

ועל בחי' זו ארז"ל אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך: ראה לקו"ת שם כח, ד. עקב טז, ב.
 וכמ"ש במ"א בענין לבי ובשרי ירננו אל אל חי: לקו"ת במדבר ח, ג ואילך.
 כי אחד הח' רומז לז"ר [לז' רקיעים] וארץ וד"ר [= דו' רוחות] העולם: ראה גם לקו"ת תזריע כג, ב. סה"מ תרכ"ז ע' רכג. תרכ"ט ע' קנז. קסד. ובכ"מ.

וכמ"ש במ"א בענין ונקדשתי בתוך בני"ה ובענין ושכנתי בתוכם: לקו"ת אמור לב, ג. פינחס עט, ד. מאמרי אדה"ז תקס"ד ע' סה ואילך. תו"ח שמות תמד, ב. אוה"ת ויקהל ע' ב'קפה. שם ע' בירד. סה"מ תרל"ה ח"א ע' קל.
 ועי"ז כתיב עולת תמיד העשויו' בהר סיני: ראה אוה"ת פינחס ע' עא.